

Tvivl om for den, der havde fulgt Forhandlingerne i Fjor. Det skulde gaa i Retning af at forhindre, at Tjenestemænd havde lønnede Bierhverv i private, forretningsdrivende Selskaber.

Nu fandt jeg, at det var umuligt at fastsætte en saadan drakonisk Regel. Der maatte gøres Undtagelser. Der er en Række af saadanne Stillinger, som ikke paa nogen Maade kan tænkes at komme til at kollidere med Tjenestemandens Pligt i Statens Tjeneste. Derfor maatte der kunne gøres Undtagelser for visse Grupper af erhvervsdrivende Selskaber og ogsaa for visse Grupper af Tjenestemænd. Og i Analogi med, hvad der blev fastsat i den udenrigsministerielle Lov, hvor Finansudvalgene føres ind som tagende Bestemmelse sammen med Ministeren, førte jeg Finansudvalget ind her som tagende Bestemmelse om saadanne mere principielle Undtagelser. Naar det drejede sig om den enkelte Tjenestemand, var det mig ogsaa klart, at der maatte kunne gøres Undtagelser, og at der kunde være særlige Forhold, som vedblivende kan komme i Betragtning. Det kunde godt være, at vedkommende Gruppe af Tjenestemænd i og for sig meget godt kunde modtage saadanne Stillinger, og at den Gruppe af Stillinger, der var Tale om, heller ikke paa Forhaand behøvede at være udelukket, men at den enkelte Tjenestes særlige Beskaffenhed kunde gøre det uhensigtsmæssigt, at netop han overtog en Stilling indenfor en saadan Gruppe af Selskaber, som ellers maatte siges at være ret uskyldige. Til at dømme om disse mere specielle Forhold mente jeg, at det var hensigtsmæssigt at have ikke Tingenes Finansudvalg, men et særligt Nævn, i hvilket Tjenestemændene var rigeligt repræsenteret, for at Tjenestemændenes Synspunkter, de særlige Forhold, som gjorde sig gældende for dem, kunde blive taget med i Betragtning.

Deraf kommer de to forskellige Fremgangsmaader. Der har været meget god Mening og Sammenhæng deri, at man har villet vælge disse to Fremgangsmaader i de forskellige Tilfælde, der var at afgøre. Men jeg var mig naturligvis fuldkommen bevidst, at hvad som helst man foreslog paa dette Omraade, vilde det blive nedsabelt af Kritikken. Jeg erindrer meget tydeligt de Forhandlinger, der blev ført for en halv Snes Aar siden om det samme Emne. Da var der ogsaa et Aar, hvor Rigsdagens Stemning flammede op i lys Lue mod, at Tjenestemændene havde Bierhverv, og der nedsattes en hel Kommission til at under-

søge Sagen. Kommissionen afgav en Betænkning, og Regeringen fremsatte et Lovforslag i Henhold til denne Betænkning. Dette Lovforslag behandledes, saa vidt jeg erindrer, hele to Samlinger igennem og døde Straadøden, hvad det her foreliggende Lovforslag maaske ogsaa vil. Det viste sig, at det, medens man kunde være enig om visse almindelige Grundprincipper, var fuldkommen umuligt at tilvejebringe Enighed om, under hvilke Former man skulde udføre dem.

Fordi jeg havde alt dette i saa frisk Minde og er en ganske god Kender af Rigsdagens Psykologi, havde jeg ikke nogen personlig Tilbøjelighed til at vove mig ind paa disse meget tornefulde Stier; men jeg handlede efter et bestemt Paabud og fremsatte Lovforslaget saaledes, som jeg mente det rimeligt at affatte det, naar man paa en Gang skulde fastholde det Grundprincip, som den høje Rigsdag saa tydeligt havde vist at have Forkærlighed for i forrige Samling, og samtidig aabne Adgang til rimelige Undtagelser fra dette Grundprincip.

Den Bestemmelse om en Overgangstid, som den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Valdemar Olsen) omtalte, er netop i god Overensstemmelse med, hvad vi i Fjor vedtog for de udenrigsministerielle Embedsmænds Vedkommende, nemlig en Overgangstid paa to Aar. Hvis man vilde fastholde samme Dato som i den udenrigsministerielle Lov, vilde man nu ikke faa en Overgangstid paa to Aar, men paa eet Aar.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou spurgte, om Tjenestemændene var hørt. Ja, det er de. Jeg har i Henhold til Tjenestemandslovens almindelige Bestemmelser ført Forhandlinger med Tjenestemandorganisationerne. Der blev ført en meget fredelig og venskabelig Forhandling om den her foreslaede Bestemmelse, og jeg havde ikke Indtrykket af, at Bestemmelsen mødte nogen meget stærk Opposition, om end jeg heller ikke kan sige, at den fik nogen Tilslutning, da Tjenestemændene ganske naturligt helst vilde blive ved Tjenestemandslovens § 44.

Det ærede Medlem spurgte om, hvem af Tjenestemændene der havde vist illoyalt Forhold med Hensyn til saadanne lønnede Stillinger, de havde. Dertil kan jeg svare — det fremgaar ogsaa af de almindelige Udtalelser af mig, som det ærede Medlem Hr. Holstein oplæste —, at jeg mener ikke, der har vist sig noget saadant. Jeg mener, at der ikke har været noget at bebrejde Tjenestemændene i disse Forhold, i hvert